

LA MUNTANYA DELS TATUATS

VÍCTOR ALDEA

TRANSIT

PAPER ECOLÒGIC
TOP LLIURE DE CLOR

LLIBRE AMIC DELS BOSCOS
PAPER PROCEDENT DE FONTS RESPONSABLES

Reservats tots els drets.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser duta a terme amb l'autorització dels titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 447).

© Víctor Aldea Lorente, 2020
Drets cedits mitjançant acord amb
International Editors' Co.

© Edicions Bromera
Av. Areners, s/n (Pol. El Pla)
46600 Alzira
www.bromera.com

Disseny de la col·lecció: Enric Solbes
Coberta: © Mar Silvestre Galotto, 2020
Impressió: Romanyà-Valls

1a edició: octubre, 2020
ISBN: 978-84-1358-107-1
DL: V-1970-2020

TRÀNSIT

TÍTOLS PUBLICATS

1. *La vida sense ell*. Isabel-Clara Simó
2. *Per un grapat de petons*. Jordi Sierra i Fabra
3. *Primavera encesa*. Vicent Borràs
4. *Aquell agost amb punt final*. Joanjo Garcia
5. *Pedres marcades*. Joan Andrés Sorribes
6. *Les fantasies del naufrag*. Pep Albanell
7. *I tu no vas tornar*. Marcelline Loridan-Ivens
8. *El teu cos és ara una illa*. Paola Predicatori
9. *Arribarà el dematí*. Joanjo Garcia
10. *La noia del club*. Maria Carme Roca
11. *És complicat*. Pasqual Alapont
12. *La passejadora de gossos*. Francesc Bodí
13. *Jo us salvaré a tots*. Èmilie Frèche
14. *L'estiu que vaig conèixer el Che*. Luigi Garlando
15. *Castells a l'aire*. Dolors Garcia i Cornella
16. *violeta i el llop*. Mònica Richart
17. *El senyal*. Marta Menu-Borja
18. *Els dits dels arbres*. Anna Maria Villalonga
19. *La muntanya dels Tatuats*. Víctor Aldea
20. *La taxidermista d'emocions*. Mariló Álvarez Sanchis

La Muntanya dels Tatuats

Víctor Aldea

TRÀNSIT
bromera

*Per a l'Esteve,
amb qui de tant en tant enyorem
la vida americana a Baton Rouge,
on vaig escriure el moll de l'os d'aquesta novel·la*

*Per als meus pares, Rosa i Víctor,
i el meu germà, Néstor.
Segur que esbrinareu per què*

I el diable, diuen els que
l'han vist o hi han tingut tractes,
mai no parpelleja.

J. F. MONTFORD

Que no sagnem, si ens punxeu?
Que no riem, si ens feu pessigolles?
Que no morim, si ens emmetzineu?
I doncs, que no ens hauríem de venjar,
si ens ultratgeu?

El mercader de Venècia

(acte 3, escena 1)

William SHAKESPEARE

APRENDRE A RESPIRAR

La nit abans havíem anat a dormir molt tard i l'endemà em va costar de llevar-me. Tenia el tros de roba que em feia de llençol ben enganxat per la calor. Quina suada!

Després de sis mesos de treballar set dies a la setmana a la mina, el pare tenia uns quants dies de descans. No gaires. Quan el vam veure arribar pel camí de terra que duu cap a casa no ens ho podíem creure!

El lloc on vivíem no era ben bé una casa. Més aviat era una barraca feta amb planxes de llauna, peces llargues de fullola, unes quantes dotzenes de maons i retalls de lona lligada amb trossos de corda per tenir un sostre damunt del cap. A l'interior hi havia dues habitacions on menjàvem, dormíem, parlàvem, ploràvem, somiàvem, rèiem i discutíem. Hi vivíem els meus dos germans petits i jo, la mare i una àvia vídua.

El pare feia un any que havia trobat la feina a la mina. Com que en aquella època no entraven diners a casa i no podíem plantar ni cultivar res perquè la

terra on vivíem estava tota cremada per culpa de la pluja àcida, doncs va dir que sí. A casa no volien que jo hagués de passar pel mateix i era per això que cada matí m'enviaven a escola. A la tarda treballava en una fàbrica de sabates.

Cada vegada que el pare marxava de casa per anar-se'n a la mina la mare es feia un tip de plorar. Semblava que l'ànima se li esbravés per la boca, de tant que plorava. Es quedava palplantada a la porta de la barraca i en silenci deixava que el cor se li desfés pels ulls mentre veia com l'amor de la seva vida se n'anava. Una altra vegada.

La figura del pare, petita i carregada d'espatlles per l'esgotament, desapareixia pel revolt. Llavors la mare s'estava dos o tres dies que no menjava, ni dormia i gairebé no parlava, ella que era xerraire de mena. I jo, el fill gran, m'hi acostava per darrere en silenci, li agafava la mà i la hi premia ben fort perquè sabés que no estava sola, que a casa encara hi érem tots, que el pare se l'estimava amb bogeria i que aquella vegada no trigaria tant a tornar.

I llavors acabava de sortir el sol i el capciró de terra on teníem la barraca ho tenyia tot de color gris, que era el color de la vida, com deia la meva àvia vídua. Però jo no m'ho volia creure i m'afanyava a agafar la

bossa de roba que m'havia regalat el pare, feia un petó a tots els de casa i, com cada matí, me n'acomiadava i baixava pel camí que duia a l'escola.

M'estava mitja hora per arribar a escola. I amb tant de temps pensava molt. També hi havia dies que no pensava en res, sobretot dijous i divendres, quan ja anava molt cansat per la feina de la tarda. Però el pare em deia que havia de ser un home, que no s'hi valia a fer el dropo i que el diable mossegava els dits dels que s'aturaven i deixaven passar el temps sense fer res.

Hi va haver un temps en què el pare es va aturar i va deixar passar el temps sense fer res. Jo era una mica més petit, però encara no ho havia oblidat. Se'm feia estrany veure que el pare s'estava a casa sense fer res mentre la mare i l'àvia vídua s'esllomaven destriant ferralla en un dels abocadors dels afores de la ciutat. El pare es passava els dies ajagut al llit, amb els ulls tancats.

I roncava.

Com si dormís tot el dia.

No roncava, no. Tampoc no dormia. S'ofegava. El pare tenia els pulmons plens del plom de les pintures. Va haver d'aprendre a respirar. A poc a poc.

Al cap d'uns quants dies, la mare ens va explicar a tots tres germans que el pare havia patit un accident a la fàbrica de tints on treballava. Tants anys de respirar

les pintures tòxiques amb què tenyien la roba blanca de cotó li havien emmetzinat els pulmons i l'encarregat l'havia fet fora perquè ja no servia per treballar.

Durant mesos vam viure com vam poder: menjàvem el que arplegàvem, el que la caritat d'algun veí o algun conegut ens donava i el que podíem comprar amb les poques monedes que la mare i l'àvia esgarrapaven de vendre el que trobaven a l'abocador. Va arribar un moment, però, que ja no n'hi va haver prou i el pare va haver de sortir del llit, tant sí com no.

Mai no vaig entendre per què treballava sota terra si tenia els pulmons tan tocats i no podia respirar amb normalitat. Sí, sí que ho sabia, però pensar-hi em feia mal.

Jo feia mesos que treballava a la fàbrica de sabates, cosint el cuir a les soles de cautxú. Hi anava a la tarda, quan tornava d'escola.

—L'escola.

—L'escola.

—L'escola.

—L'escola —que em repetien el pare, la mare i l'àvia—. Tu has d'anar a escola per no haver de viure com ara vivim nosaltres, perquè al teu futur no hi hagi ni fàbriques de tints, ni mines, ni abocadors, ni mesos al llit sense gairebé no poder respirar.

I així anava a escola, on m'estava unes quantes hores al matí amb companys nous que arribaven gairebé cada setmana i on cada setmana me n'acomiadava d'antics. L'escola, on ens donaven de dinar cada dia, poca broma! Un bol de brou calent i crostons durs de pa que estovàvem sucant-los a la sopa. I tota l'aigua que volguéssim beure!

Aquell dia a l'escola la professora ens va donar una estona per respondre la pregunta que ens havia fet a primera hora:

—Què us agradaria ser de grans?

I quan em va tocar a mi vaig mirar-me la professora de tota la vida i els companys, gairebé tots nous d'aquella setmana, i amb la veu ben ferma vaig dir:

—Jo de gran vull ser com el meu pare. Tenir una família que m'estimi i que m'esperi. Jo de gran vull aprendre a respirar. A poc a poc. Sense pressa.